

»Han, som jo ikke sparede sin egen Søn, men gav ham hen for os alle, hvor skulle han kunne andet end skænke os alt med Ham« (Rom. 8,32)

Herligheden

Da djævelen fristede vor Herre Jesus i ørkenen, tog han ham med sig op på et meget højt bjerg og viste ham alle verdens riger og deres herlighed (Mat. 4,8).

Hvilket syn! Hvert år drager tusindvis af danskere som turister ud over hele verden for at se noget af dens herlighed. Når de kommer hjem, viser de lysbilleder derudefra, for at også andre kan få nogle glimt af herlighederne – *Italiens, Grækenlands, Frankrigs, Spaniens, Østrigs, Tysklands, Storbritaniens* herligheder – ja, og nu drager de endnu længere ud: til *Kina, Japan, Indien*, thi alle jordens riger har herligheder at fremvise – man bliver aldrig færdig dermed.

Djævelen formåede at vise Herren *dem alle på een gang* – et forførende øjeblik med overvældende indtryk af alt det, der appellerer til sanserne.

Her var alt, hvad øjnenes lyst begærer – menneskeandens geniale frembringelser – vidunderlige bygningsværker – betagende kunstværker – underskøn musik – skabningens dejlighed i stort og småt – med andre ord: en ubeskrivelig herlighed, som Jesus er den eneste, der har set i dens fylde og altomfattet i et øjeblik.

Så sagde djævelen til ham: »Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig!«

Et godt forslag?

Jesus kunne få en verdensomspændende indflydelse lige med det samme. Han kunne altså udrette usigeligt meget godt over hele jorden.

Han kunne løfte folkene op over det lave. Han kunne skabe social retfærdighed og højne den etiske standard tillige med den æstetiske.

Han kunne skabe ideelle tilstande overalt.

Ja, men der var een ting, han da ikke kunne: skænke mennesker syndernes forladelse og evigt liv. Han kunne ikke frelse.

Hele verden var forblevet i djævelens magt, hvis Jesus var faldet ned for ham og havde tilbedt ham.

Det afgørende er ikke at få indflydelse – det afgørende er, *på hvilken måde* man får den.

Havde Jesus taget imod djævelens tilbud, da havde han med eet haft penge i mængdevis, adgang og indgang overalt – hans ord havde været lov – men intet menneske var blevet frelst. Synden, døden og djævelen havde beholdt det sidste og alt-

afgørende ord.

I Lukas-evangeliet er djævelens fristelser gengivet således: »Al denne *magt* vil jeg give dig tillige med dens herlighed; thi til mig er den overgivet, og jeg giver den, til hvem jeg vil. Hvis du nu vil tilbede mig, skal den helt være din« (4,6).

Det var en nem måde at få magten på – magten over hele jorden – den magt, som alle verdensherskere har stræbt efter.

Den tanke opstår umiddelbart: hvis Jesus havde taget imod denne magt, var verden så ikke blevet sparet for al den blodsudgydelse og alle de grusomheder, som folkeslagenes kamp om magten ned gennem historien har kostet?

Var det ikke et fornuftigt forslag, djævelen kom med? Mon ikke alle andre end Jesus ville tage imod det? Findes der en eneste politiker, en eneste statsmand, en eneste folkefører, der vil gøre som Jesus? Nej, der findes ingen.

Det afgørende er imidlertid ikke at få magt – det afgørende er, *på hvilken måde* man får den.

Jesus fik al magten i himmelen og på jorden – men vejen til denne uindskrænkede magt gik over *Getsemane, Gabbata og Golgata*. Hans magt omfatter også magten over djævelen og alle hans dæmoner og magthavere i himmelrummet. Med denne magt går Han som den stærkere ind i den stærkes hus og tager hans bytte fra ham – Hans magt er magten til at løse faldne mennesker ud af mørkets magt og gøre dem til sine disciple og medarbejdere til al Hans herlighed.

Herligheden og magten

Der findes ikke nogen sand herlighed og magt på bekostning af Guds vilje. Sagt på en anden måde: lydigheden imod Gud er vejen til herligheden og magten.

Adam var ulydig. Med ham mistede vi alle herligheden fra Gud (Rom. 3,23).

Men Jesus, *den sidste Adam* (1. Kor. 15,45) bukkede ikke under for den fristelse: at blive som Gud ved at være ulydig imod Ham!

Det var dette, djævelen fristede ham med, da han viste ham alle denne verdens riger, magt og herlighed og tilbød ham det alt sammen, blot Han ville falde ned og tilbede ham.

Han valgte lydighedens vej til al magten i himmelen og på jorden og mistede derfor aldrig herligheden fra Gud.

Denne herlighed »kulminerede« det sidste døgn af hans jordeliv, da hans sved

blev til blod i *Getsemane*, da han, tornekrønet og med ryggen opflænset af svøbelag, blev dømt på *Gabbata*, og da han blev hængt op på et kors som en forbrøder af værste art på *Golgata*.

Her åbenbares den herlighed, der overgår alle denne verdens rigers herlighed: Jesus forblev lydig helt ind i døden på dette kors. Hvis vort hjertes øjne er blevet oplyst til at se, da skuer vi her *Guds herlighed på Kristi martrede ansigt*. Thi alt dette led Han af kærlighed til os. Fra *forklarelsens bjerg* kunne Han gå hjem til herligheden, men uden os. Det ville han ikke. Derfor gik han ned fra *forklarelsens bjerg* for at blive *ophøjet* som smerternes mand, vor Frelser, på *Golgatas kors*.

Her på dette kors bliver Jesus *ophøjet* over alle denne verdens rigers magt, herlighed og storhed – men hvem kan se nogen ophøjelse her – er det ikke kun for nødrelse, smerte, tab og fortvivlelse? Hvem kan se, at her udfolder Guds *kraft* sig og underlægger sig alt og alle?

Det er ikke et retorisk spørgsmål – ikke et spørgsmål, som vi hurtigt er færdige med – det er det altafgørende spørgsmål for enhver af os og for Guds menighed.

Det vidste apostelen *Paulus*. Hans breve vidner klart om, at han selv var grebet af den herlighed, Jesus fuldbragte på sit kors, og ikke ønskede nogen anden herlighed for sig selv, skønt han vidste, at han dermed gav afkald på den herlighed, man kan opnå ved at følge sin egen vej og lade tidsånden få indpas i sine tanker, overvejelser og beslutninger.

Tidsånden er vor og menighedens største fare, men den ser ikke farlig ud – snarere virker den fornuftig og overbevisende.

Den sagde til Jesus: »Stig ned af korset, så vil alle tro på dig!« Kunne der siges noget fornuftigere? Var ikke endog Jesu disciple enige med tidsånden heri?

Tidsånden er *ensartethed med, hvad verden mener*. Derfor tilbyder den altid sejr, fremgang og »velsignelse« på en måde, der stemmer med, hvad verden kan forstå. Og verden mener aldrig, at der findes noget ad korsets vej.

Ad den vej mister man jo indflydelse og magt – hvem kan se noget heri?

Paulus var klar over, at samtlige menigheder havde svært ved at fatte Guds visdom, Guds veje og Guds vejledning. Derfor hører vi ham bede, ja kæmpe i bøn for de hellige, at de må få *visdoms og*

åbenbarings Ånd til at kende Ham, som de kendte, og nå frem til den fulde indsigt hele rigdom, til at kende Guds *hemmelighed*: Kristus, i hvem alle visdommens og kundskabens skatte er skjult til stede, således som vi »ser« det på hans martrede ansigt og hører, når vi lytter til hans udtømmelige ord på korset.

I samme grad, som vi får nåde til at kende Ham, Guds hemmelighed, får vi nåde til at følge Ham og gå den vej, som tidsånden ikke peger på, men som Helligånden viser os, idet den herliggør Jesus for vore hjerter.

Da oplever vi en herlighed, som tidsånden ikke kender og aldrig leder noget menneske eller nogen menighed til: herligheden ved at få indflydelse og magt, idet man i verdens øjne mister begge dele.

Sådan gik det Jesus og hans apostle. men sådan gik det ikke menighederne som helhed. Kun de, der havde øren at høre, hvad *Ånden* siger til menighederne, fik nåde til at gå i Lammets spor.

I dag

Frafald og forførelser kendetegner menighedslivet i vore dage, således som Herren sagde.

Hvad er *frafald*? Det er ikke bevidst fornægtelse af troen på Jesus, men mere og mere at *komme på afstand af Ham*, så man risikerer at tro på et anderledes evangelium (Gal. 1,6-7), en anden Jesus (2. Kor. 11,4) og blive behersket af en anden ånd (tidsånden).

I dag er det forførende nemt for kristenheden at skabe opmærksomhed om sig, få indflydelse og gøre sig gældende, thi tidsånden tilbyder al sin hjælp dertil – blot menighederne bliver mere *ensartede med verden*, vil de ved hjælp af kommunikationsmidlerne kunne udrette »store« ting!

Hvad med at falde i jorden som et hvedekorn og dø? Det er ikke moderne og har aldrig været det, men det er *den eneste vej*, ad hvilken vi bærer frugt for Herren og altså vinder indflydelse og får magt!

I travlhed og larmen, som præger vor tid, stænger menighederne, uden at vide det, døren for visdoms og åbenbarings Ånd. Vel mister man ikke dermed sin *viden* om, at Jesus døde på korset for vore synder – men viden er ikke det samme som *kendskab* til Herren og hans kors.

Viden forandrer ikke hjertet – men det gør *kendskab*, thi det er at være eet med Ham og det, man kender.

Viden er derfor ikke et tilstrækkeligt værn imod frafaldet. Den kan endog være en hindring for visdommens og åbenbarings Ånd, fordi den, der har en omfattende bibelsk viden og kundskab, ikke føler behov for visdoms og åbenbarings Ånd. Han føler sig rig og ved ikke, at han er fat-

tig.

Viden åbner ikke hjertets øjne, så de *skuer* Guds herlighed på Kristi åsyn – og uden dette (og altid dette) er frafaldet i gang – umærkeligt for de fleste, thi aktiviteten er ikke aftaget, og man har så meget at være optaget af og optaget med.

Det allerinderste og centrale i evangeliet: Guds korsmærkede kærlighed kan ikke meddeles som en blot og bar viden derom, thi den overgår al viden og erkendelse.

Den kan kun »meddeles« i frygt og bæven, thi han, der »meddeler« den, ved med sig selv, at han dels er ganske uværdig til at være genstand for Guds smertefyldte kærlighed, dels ganske uværdig til at tale om den. Dog gør han det med en frimodighed, som ikke er hans egen, men skænket ham som en gave, Jesus har købt til ham med sit blod.

Da sker det ved Guds nåde, at han *åbenbarer* Guds hemmelighed: Kristus, for dem, han vidner for – og det, det alene er forkyndelsens over al menneskelig formåen høje mål.

Da er visdoms og åbenbarings Ånd virksom, så Kristus bliver malet for øje som korsfæstet – og da er Guds kraft tillige virksom, så menneskehjernerne blive dybt berørt.

Da stænges døren for tidsånden, ensartetheden og ligedannelsen med verden, frafaldet og forførelserne.

Da er der ikke plads til noget af det, verden byder på.

Men da gribes vore hjerter af *herligheden*, der strømmer os i møde fra vor korsfæstede Herre og Frelser, og da forsøger vi gerne al verdens tilbud om at hjælpe os til mere synlig og mere forståelig herlighed.

Vi *fordyber os* i korsets herlighed og kraft og *holder ved med at skue ind i frihedens fuldkomne lov*, der er virksom for os på Kristi kors, hvor han gør os fri af ethvert tyngende bånd og enhver tyngende byrde og i stedet for fylder os med *herlighedens Ånd*, så vi ikke blot er Ordets hørere, men tillige dets gørere og det med dyb glæde, taksigelse og tilbedelse – og med dyb bedrøvelse, hver gang vort kød gør sig gældende.

Et meget højt bjerg

Det var på et meget højt bjerg, djævelen viste vor Frelser denne verdens riger og al deres herlighed og magt, men blev afvist af ham med disse mægtige ord: »Vig bort, satan, thi der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene Ham alene!«

Apostelen *Johannes* blev i ånden ført op på et stort og højt bjerg og fik lov til at se bruden, Lammets hustru. Engelen viste ham den hellige stad, Jerusalem, som kom ned fra Himmelen fra Gud *med Guds her-*

lighed i øje (Åbenb. 21,9-11).

Vor Frelser vidste, hvad djævelen ville påføre ham af lidelser, hvis han afviste hans tilbud om alle denne verdens riger og deres herlighed – og dog afviste han ham og valgte *Getsemane, Gabbata og Golgata*.

Hvordan skal vi nogen sinde føle, at nu har vi prist Ham tilstrækkeligt herfor? Tværtimod øges trangen til at tilbede Lammet, det slagtede, og uddybes, jo mere vi skuer ind i den herlighed, han overvælder os med fra sit kors.

Det er Guds udtømmelige herlighed – og *den, intet mindre end den lader han os blive til del!* Skulle vi lide for Hans navns skyld, er vi salige, thi da hviler herlighedens Ånd over os og kaster lys over den umistelige herlighed, Guds egen herlighed, som Han iklæder den brud, Han har udvalgt til sin Søn.

Har du lagt mærke til, hvordan den verdslige herlighed fordærves mere og mere? Har du lagt mærke til, hvordan kampen om magten forsimples og nedværdiges mangfoldige?

Men den herlighed, Guds små, prøvede, ofte glemte venner genspejler af Jesu herlighed, bliver klarere og klarere for enhver, der har øjne at se med.

Her gik de under stor foragt, men se dem nu i deres pragt

for tronen stå med kroner på

i Himlens præstedragt!

Sandt er det, i så manges nød

tit tårestrøm på kinder flød,

men Gud har dem,

straks de kom hjem,

aftørret på sit skød.

Nu holder de, hvor liv er bedst,

hos Ham en evig løvsalsfest,

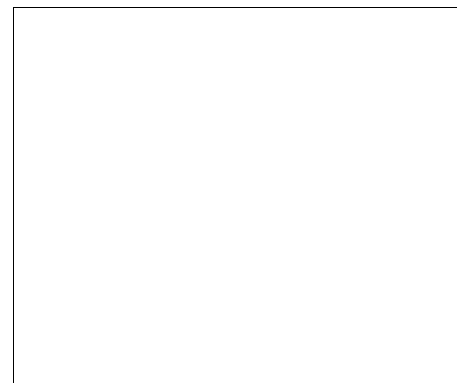
og Lammet selv

ved Livets elv

er både vært og gæst.

Mørket bliver tættere og tættere, men Lyset skinner i Mørket, og ligesom Mørket ikke fik bugt med Ham, der er verdens lys, får det heller ikke bugt med dem, der vandrer i Hans lys.

Vi får trang til at sige: »Kom, Herre Jesus, kom snart!«

Hemmeligheden

Det var engang en hemmelighed, at jorden er rund, og at det ikke er solen, der går rundt om den, men den, der går rundt om solen. Nu er det ikke længer nogen hemmelighed; enhver ved, at det forholder sig omvendt af, hvad man engang mente.

Apostelen Paulus siger, at Kristus er Guds hemmelighed (Kol. 2,2). Han taler også om evangeliets hemmelighed (Efes. 6,19). Vi støder temmelig ofte på ordet »hemmelighed« i Det nye Testamente, f.eks. *Himmerigets hemmeligheder* (Matt. 13,11).

Hver gang vi lytter til dette ord, gør det vort hjerte stille, thi en hemmelighed er ikke en selvfølgelighed – men noget, der er skjult, og som forbliver skjult, hvis ikke Gud i sin nåde åbenbarer den.

Hertil kommer, at Guds hemmeligheder er *uudtømmelige* og derfor aldrig hører op med at være hemmeligheder, således som hemmeligheden, om at jorden er rund, forlængst er hørt op med at være en hemmelighed.

Selv når Gud har kastet lys over sin hemmelighed, forvandles den aldrig til en selvfølgelighed, men forbliver hemmelighedsfuld, således at den, der som Paulus har fået mest lys over den, dog jager efter at få mere lys, thi hemmeligheden er *uudtømmelig* og *uudforskellig*.

Syndernes forladelse

Er det blevet en problemløs selvfølge for dig? Det håber jeg ikke, thi det bliver det kun, når man lever på afstand af Guds helighed.

Paulus siger, at vi har forløsning ved Jesu blod, syndernes forladelse, *så rig som Guds nåde er* (eller »efter Hans nådes rigdom«, Efes. 1,17).

Jesu blod kan aldrig blive en selvfølge. Det kan Guds nåde ej heller blive. Følgelig kan syndernes forladelse aldrig blive en selvfølge.

Når Guds Ånd åbenbarer sandheden om vore synders forladelse for os, får vi mest lyst til at kaste os ned i tilbedelse af Ham, der sidder på tronen, og Lammet.

Thi det er *overvældende* – i en vis forstand alt for stort og herligt for os.

Jeg var i mange år en lovisk kristen, der satte min viljes kraft ind på at gøre Guds vilje. Jeg var i en vis forstand helhjertet, men kunne dog ikke overvinde syndens magt over mig. Jeg kunne ikke, hvad jeg ville, og oplevede det forfærdelige, at *synden viste sig i sin grænseløse syndighed ved hjælp af Guds bud* (Rom. 7,13).

Grænseløs syndighed! – det kan intet

menneske, der frygter Gud, og som ved, at han en dag skal aflægge regnskab for Ham, tilgive sig selv – hans samvittighed formår det ikke!

Men så har Gud i sin ufattelige nåde åbenbaret, at *hans nådes rigdom ved Jesu blod er større end den grænseløse synd* – ufatteligt herligt, men aldrig en selvfølge!

Gud har åbenbaret, at anderledes end det gik mig, kan det ikke gå nogen, der er under Guds lovs herredømme. Hvor meget han end sætter sin kraft ind på at gøre Guds vilje, ender det dog altid med, at synden *ved hjælp af budet* viser sig i sin grænseløse syndighed. Det kommer ikke bag på Gud som en uventet overraskelse – det er i overensstemmelse med hans egen hensigt med loven.

Derudover har Gud i sin nådes rigdom åbenbaret, at vor frelse, der omfatter alle vore synders forladelse, ikke beror på vor vilje, vor »helhjertethed«, iver, bøn, Bibellæsning – den beror ikke i nogen grad, end ikke den allermindste, på noget hos os, men *ene og alene* på dette (også ufattelige og uforklarlige), at Han, før verdens grundvold blev lagt, *udvalgte os* og *forudbestemte os* til barnekår hos sig ved Jesus Kristus (Efes. 1,4-5).

Det er ikke let at fastholde, for der er jo ingen forståelig grund dertil.

Nej, det er der ikke. Derfor bliver syndernes forladelse aldrig nogen selvfølge.

Kun troen kan gribe det – og fastholde det i en undertiden svimlende følelse af udsigelig taknemmelighed og undren.

Og nu begynder vi så småt at ane, hvorfor vi skulle ad så lange omveje til troens hvile (der ikke udelukker troens strid) i vore synders forladelse ved Jesu blod efter Guds rige nåde i overensstemmelse med, at Han efter sin egen frie viljes beslutning udvalgte os i Kristus, før verden blev skabt – det var for at gøre det *komplet umuligt* for os at rose os af noget andet end Jesus, vor Frelser.

Selvros er umuliggjort. Jeg kan jo ikke finde nogen grund til andet end forkastelse hos mig selv. Jeg kan kun istemme med Paulus: »Loven kom til, for at faldet kunne blive større, men hvor synden blev større, der blev nåden *end mere overstrømmende rig*« (Rom. 5,20).

Denne evangeliets hemmelighed forbliver hemmelighedsfuld, skønt vi måske allesammen har fået et glimt af dens herlighed at se, fordi Gud har åbnet vort hjertes øjne til at skue ind i den – men endnu herligere bliver Guds hemmelighed for os, når vi koncentrerer os om

Kristus

Så vidt jeg ved, omtales Guds lov ikke noget sted som en hemmelighed. Det hænger sammen med, at den ikke indeholder noget, som mennesket ikke kan forstå. Det er ikke svært at forstå, at Gud giver menneskene sine forbud og sine påbud, og at mennesket kun opnår Guds velbehag, når han adlyder og gør, som Gud fordrer.

Det stemmer med vor opfattelse af retfærdighed. Vi har ingen holdbare indvendinger imod denne retfærdighed.

Dertil kommer, at Guds krav ansporer os. Vi føler trang, ja iver efter at gøre Guds vilje og samler os om at være helhjertede, alvorlige, koncentrerede om det afgørende i livet.

Jeg læste i min ungdom mange biografier om verdensberømte kristne (*Hudson Taylor*, f.eks.), og da disse biografier ikke røbede, at disse store mænd havde haft svage punkter i deres kristenliv, besluttede jeg, at det ville jeg heller ikke have – men ak, virkeligheden blev en anden.

Jeg troede på Kristus – jeg elskede Guds ord – jeg mente, jeg kendte Kristus bedre end mine jævnaldrende – men nu ser jeg anderledes på det. Jeg kendte kun Kristus som den Frelser, *der byggede sin frelse på min vilje* – og det er jo til at forstå – jeg måtte igennem andre erfaringer, før mit hjertes øjne blev åbnet for den hemmelighed, at jeg kun tilhørte Ham, *fordi det var Hans vilje fra evighed*, at jeg skulle være Hans og arve al Hans herlighed.

Det var ikke mig, der havde gjort noget for Ham – det var Ham, der havde gjort *alt* for mig – og ikke nok med det: det var også Ham, der ledte mig til at få del i alt det, Han havde fuldført for mig.

Lidt efter lidt samlede Guds Ånd min opmærksomhed om Kristus alene og begyndte at herliggøre Ham for mig, hvilket Han endnu ikke er færdig med og næppe nogen sinde bliver.

Herom kan meget siges, men lad os »nøjes med« den herlighed, der udgår fra Ham, medens han hænger udspilet på et kors og bærer en byrde så tung, at den ikke lader sige veje.

De ord, der udgår fra hans hjerte over hans læber, er vidunderlige over al beskrivelse.

Vi lytter til Guds kærligheds røst. Der kommer ikke så meget som en antydning af forbandelse over noget menneske – end ikke en bebrejdelse – thi han bærer forbandelsen, der hviler over deres og vor synd, og lader Guds straf ramme sig.

Den synd, menneskene indtil da havde

begået, kendte Gud – det mener vi, at vi kan forstå – men han kendte også enhver synd, der endnu ikke var begået – nu begynder vi at mærke, hvor lidt vi forstår – og han tilgiver ikke en eneste synd uden videre, thi synd fremkalder Guds vrede og nedkalder hans straf – den lader Han ramme sin søn, som Han nu bringer som sit offerlam, sit syndoffer – thi *således elsker de Gud verden, at han gav sin Søn, den enbårne, for at enhver, der tror på Ham, ikke skal fortæbes, men have evigt liv.*

Det er, som nævnt, Guds kærligheds røst, vi lytter til, og hans kærligheds offer (sin egen enbårne Søn i synderes sted) vi er vidner til. Men Guds kærlighed overgår al erkendelse. Vor viden derom strækker

slet ikke til – lad os ikke optræde alt for vidende og kyndige, når vi taler om Kristi kors og al den herlighed, der følger deraf.

Her finder den mest plagede samvittighed fred, thi Gud, der forud kendte vore fald og nederlag, vor svig og kommen-tilkort, lod, *for alt det, der plager vor samvittighed, skete*, straffen derfor falde på sin elskede Søn!

Det er uudtømmeligt saligt; Gud elsker os sådan, at tanken derpå gør os salige.

Men kun i samme grad, som Guds Ånd åbenbarer Guds kærlighed for vore hjerter, kan vi gribe denne hemmelighed: al min synd er *som aldrig sket* – den er *bortskaffet* – Gud kender ikke mere noget til den – så fuldkommen er Hans kærlig-

hed, den vi ser på Kristi kors!

Gud skænker os tider, fyldt af salighed, men også tiden, fyldt af anfægtelser. Hvis vi kun havde salige stunder, ville vi mene, at nu kender vi hele Guds herlige frelse. Det gør vi imidlertid ikke. Derfor må vi anfægtes, thi så er frelsen *skjult* for os – og det må den være i sin *altomfattende rigdom*.

Troen er overbevisning om det, *man ikke ser*, fordi det er skjult – og *vi vandrer i tro*, ikke i skuen – men det gør ikke Guds herlige frelse det mindste mindre! Bliver vi mindre, fordi vi anfægtes, er det kun godt!

Herligheden og hemmeligheden

Apostlen *Paulus'* beskrivelse af frelsen er overvældende: »Dem, Gud forud har kendt, dem har han også forudbestemt til at blive hans Søns billede lige, så Han kan være den førstefødte blandt mange brødre. Og dem han har forudbestemt, dem har han også kaldet; og dem, han har kaldet, dem har han også retfærdiggjort; og dem, han har retfærdiggjort, dem har han også herliggjort« (Rom. 8,29-30).

Herliggjort!

Der er næppe nogen af os, der står frem og siger: »Jeg er herliggjort!« Enhver, der sagde det, ville føle, at afstanden imellem hans ord og hans daglige liv, tale og adfærd var for stor og iøjnefaldende.

Betoningen er falsk, når *jeg* fremhæves – men ret, når *Kristus* fremhæves – og det er jo det, *Paulus* gør, når han forkyn-der, at dem, *Han* har retfærdiggjort, dem har *Han* også herliggjort – det er Guds alt overvældende frelse, apostelen forkyn-der. Ordet »jeg« forekommer ikke i den, thi den ene retfærdiggjorte og herliggjorte skal ikke fremhæves frem for den anden – derfor skriver apostelen kun om *dem*, Gud har frelst – og til dem hører han selv, ikke fordi han er noget mere end de andre, men som den allerringeste af de hellige.

Skulle nogen sige »Jeg er herliggjort!« så må det være i et sådant tonefald og i en sådan ånd, at alle kan mærke, at han/hun siger det kun for at herliggøre Herren, thi det er jo ufatteligt, ubegribeligt, over al forstand overvældende.

Er Guds frelse så fuldendt, at den har ført os til fuldendelsen? Ja, det vidner hele Det nye Testamente om, ikke mindst *Hebraerbrevet*, hvor vi læser, at Kristus med et eneste offer *for bestandig har ført os til fuldendelse*, altså til herliggørelsen (kap. 10,14). Den nye oversættelse siger, at Han

med et eneste offer for bestandig har ført os *til målet*.

I Guds betagende frelse er der ikke plads til de frelstes medvirken. Det er *Ham*, der har forudbestemt os til at blive hans Søns billede lige – *Ham*, der har kaldet os – *Ham*, der har retfærdiggjort os – *Ham*, der har herliggjort os – *Ham alene* – vi er genstand for Hans uovervindelige frelsesvilje – genstand for Hans glødende, nidkære, hellige og alt besejrende kærlighed, der er så mægtig, at den overvinder vor modstand, vort hovmod, vor skepsis og tøven, borttager al vor synd, skam og skyld og skænker os troen – den tro, der griber det utrolige: at sådan er vi frelst af Gud den Almægtige ved hans Søn, vor Herre Jesus Kristus! Vi er med andre ord Hans frelses *værk* – og det er fuldkomment, thi alt, hvad Gud har gjort, er fuldkomment gjort.

Herliggjort – det betyder, at vi kan blive fremstillet for Ham uden plet og rynke, dadelfri – altså uden synd, uden skyld, retfærdiggjorte – fremstillet for Ham, uden at Han vil se på os med mishag af nogen art, men kun med fryd – fremstillet for Ham på tilsvarende måde, som Jesus kan træde frem for Ham – Han er den førstefødte blandt alle os, der da er blevet Ham lige!

Herliggjort – det vil sige, at vi er blevet alt det, *Adam* ville være blevet, hvis ikke han havde syndet.

Herliggjort – det allerherligste, ved at vi er blevet herliggjort, er, at *Jesus dermed får fuld løn for al sin smerte*, thi hans fulde løn er, at det lykkedes Ham at frelse os så fuldkomment, og så herligt! Han skammer sig ikke over os. Han glæder sig over os og kalder os uden betænkelighed for sine brødre eller sine børn.

Hemmeligheden

Men det er skjult – helt skjult for verden – og også temmelig skjult for os, som Han har retfærdiggjort og herliggjort.

Dog ikke helt skjult for os, især ikke, når vi skuer Guds herlighed på Kristi lidende åsyn på Golgatas kors. Så ubeskrivelig en smerte, gennemlidt i kærlighedens underordnelse under Gud – så ren en ånd i det mishandlede legeme, der bærer verdens synd i dens uafkortede totalitet – så uplettet en sjæl, skønt bestormet af al tænkelig ondskab, medens den bærer Guds vrede – så uudtømmeligt salige ord fra de dødblege læber – en sådan Frelser med et sådant fuldraget frelsesværk kan ikke opnå mindre end også at have herliggjort sine udvalgte – alt andet ville være for lidt! Han har frelst os fuldkomment, ført os til fuldendelse for bestandigt og herliggjort os!

Helt skjult for verden – og skjult for os i den forstand, at Gud endnu kun har åbenbaret det *for troen*.

Så længe vi ikke vandrer i skuen, men kun i troen, vil det forblive en hemmelighed – en hemmelighed, som Gud i sin nåde har givet os troens lys over.

Denne hemmelighed udøver en forunderlig kraft i vort hjerte. Den gør ende på al hemmelig frygt – på al hemmelig lovtræthed – på den dybt rodfæstede tanke om at gøre sig fortjent til herliggørelsen og herligheden – den gør os frie, glade og fortroingsfulde – når Gud er for os på så befriende en måde, hvem kan så være imod os – hvem vil anklage os? – vi henviser dem til Ham, der har kaldet os, retfærdiggjort os og herliggjort os – hvem kan skille os fra Guds kærlighed i Kristus Jesus?

Vi kan næsten blive bange for at tro det. Bliver vi ikke overfladiske og letsin-

dige! Fører det ikke til løssluppenhed og verdslighed?

Nej, tværtimod! Det fører til det, vi længtes efter i al vor egen stræben og »helhjertethed«, men aldrig nåede frem til: at øse vand *med glæde af frelsens kilder* – at tjene Gud *med glæde* – at løbe Hans buds veje *med glæde* – at bringe ofre *med glæde* – at dø *med glæde* – kort sagt at opleve, at evangeliet er et *glædesbudskab* fra Gud – et *glædesbudskab*, der bringer os en uudsigelig glæde midt i bedrøvelse,

modgang, sorg og tab – og *glæden i Gud* samt *Guds glæde over os*, som Han har herliggjort, er *vor styrke!*

Undre dig ikke, om sjælefejden af al magt søger at formindske Guds frelse for dig! Stå ham imod, fast i troen!

Mit hjerte lystig springer
i salighedens trin,
og frydesangen klinger
ved nådens blide skin!
Den sol, som hjertet fryder,
det er, o Jesus, dig,

og al min sang betyder:
mit hjem er Himmerig!

Når evangeliet bliver forkyndt uden tilsætning af mennesketanker, fremkalder det altid denne indvending: »Så kan vi jo blive ved med at synde, for at nåden kan blive større« (Rom 3,7-8). Vi skal ikke indlade os i diskussion med dem, der siger dette – vi skal heller ikke give dem ret i nogen måde, men overgive dem til Gud.

Herligheden, hemmeligheden og herliggørelsen

Apostelen *Paulus* skuede Guds herlighed på Kristi åsyn og kendte evangeliets hemmelighed som kun få. Det prægede hans liv og tjeneste helt ind i døden.

Han havde som en helhjertet, lovtro farisæer ved navn *Saulus*, en ung mand mere nidkær for »rettroenheden« end nogen anden, været vidne til, hvorledes *Stefanus* døde. Vidnerne, der stenede ham, havde lagt deres klæder ved hans fødder.

Det var en forfærdelig henrettelsesmetode, men *Stefanus* bad, medens stenene haglede ned over ham: »Herre Jesus, tag imod min ånd!« Og han faldt på knæ og råbte med høj røst, som om dette lå ham allermest på sinde: »Herre, tilregn dem ikke denne synd!« Og da han havde sagt dette, sov han hen.

Herligheden

Stefanus var en mand, fuld af Helligånd og tro (Ap. G. 7,55 og 6,5). Han kendte evangeliets udtømmelig rigdom og levede i bevidstheden om, at Gud var den, der forud havde kendt ham, kaldet ham, retfærdiggjort ham, ja herliggjort ham – derfor var det første, han sagde i sin forsvartale: »Herligheden Gud...« (Ap. G. 7,2), og da han havde sluttet sin tale, skuede han op imod Himmelen og så *Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd* (vers 55).

Og han sagde: »Jeg skuer Himlene åbne og Menneskesønnen stående ved Guds højre hånd!«

Det er frelsen i dens fylde. Himlene er åbne – ingen kerub står med et flammesværd og hindrer os adgangen til Livets træ – Menneskesønnen har rejst sig for at tage imod os, thi Han har ført os til fuldendelsen ved sit blodige kors.

Der var ingen frygt i *Stefanus* – han var fuldkommen fri – han var jo fuldkommen frelst og genstand for Guds udtømmelige kærlighed og visdom.

Han var så fri, at han ikke foragtede sine bødler, men bad for dem.

Det kan intet menneske gøre af sig selv. Men det kan enhver, der er fuld af tro og Helligånd, fordi han/hun har taget imod Guds frelse *med al dens herlighed*

Saul så her, hvad der siden, da han selv var blevet herligt frelst, blev hans længsel og håb: »at Kristus nu som altid med al frimodighed må blive forherliget i mit legeme, enten det bliver gennem liv eller død. Thi for mig er det at leve Kristus og at dø en vinding« (Fil. 1,20-21).

Kristus herliggjort

Det sker ikke gennem bestemte kraftanstrengelser fra vor side. De herliggør snarere os selv.

Nej, men den, »der med utildækket ansigt skuer Herrens herlighed i et spejl, forvandles til det samme billede, fra herlighed til herlighed, eftersom det kommer fra (eller sker ved) den Herre, som Ånden er« (2. Kor. 3,18).

Paulus siger ikke »den, som«, men »alle vi«, der gør dette, forvandles til det samme billede, hvem vi end er, thi det sker ikke ved vor indsats, men ved Ånden, der er Herre!

Det er altså også *Guds værk ene og alene!* Det er evangelium, glædesbudskab for fattige og arme!

Nu er det også vort håb og vor længsel, at Jesus må blive forherliget i vore legemer, vor adfærd, tale, reaktioner, geminger, enten det bliver gennem liv eller død. Thi nu er det ved Guds almægtige og befriende nåde også blevet sådan for os, at det at leve er Kristus og at dø en vinding.

Det skyldes sandelig ikke os selv. Guds er gaven, og vi er hans frelses værk; derfor, kun derfor forvandler Guds Ånd os mere og mere til lighed med den herlighed, hvormed Han har retfærdiggjort og herliggjort os. Jo mere vi skuer ind i Guds hemmelighed, Kristus, des mere forvandles vi, så Han vinder skikkelse i os.

Vi lægger næppe selv mærke til det,

thi vi fortsætter med at »beskue« vor døende Frelser på hans kors – og så bliver Han større, vi mindre.

Herliggørelsen

Stefanus herliggjorde Herren. *Paulus* herliggjorde Ham, Peter og Johannes også – og nu får vi lov til det. Kommer der svære tider, giver Herren os så megen mere nåde til at herliggøre Ham.

Og så kommer det øjeblik, da Kristus åbenbarer sig synligt for hele skabningen! Da skal også vi åbenbares sammen med Ham i herlighed (Kol. 3,4).

Da *herliggøres vi sammen med Ham*, og hvad det indbefatter, formår vi ikke at forestille os. Det bliver en usigelig og forherliget glæde over Ham, der skænker os den uvisnelige, ubesmittelige og uforkrænkelige arv, idet Han lader os arve alt, hvad Han selv har arvet. Vi ser Ham, som Han er, og bliver Ham lige. Vi ikklædes Guds herlighed og – lad mig ikke forsøge at udpensle det – ord, selv de mest talende og malende, strækker ikke til.

Det var dette, endnu usynlige, *Paulus* rettede sit blik imod, og det fik ham til at sige, at det, vi lider her i tiden, ikke er værd at regne i sammenligning med den herlighed, der skal åbenbares på os (Rom. 8,18).

Tillykke, kæmpesamling, ja,
o tusindfold til lykke da,
at du var her
så tro især
og slap så vel herfra!
Du har foragtet verdens trøst,
så lev nu evig vel og høst,
hvad du har så'd
med suk og gråd,
i tusind engles lyst!
Opløft din røst, slå palmetakt
og syng af Himmelkraft og magt:
Pris være dig
evindeligt,
vor Gud og Lammet sagt!